

MINNESOTSKI ZVON

Št. 6-7 Gilbert • Minnesota - za Junij in Julij 1951 Leto I.

JUNIJ - mesec presvetega SRCA JEZUSOVEGA

Ne pozabimo, da je mesec junij posvečen presv. Srcu Jezusovemu.

Sveti Marjetiči Mariji Alacoque je Zveličar sam naročil, naj širi to češčenje. Zadostujmo za žalitve, ki jih trpi od nehvaležnih ljudi posebno v zakramentu ljubezni.

Vsem tistim, ki njegovo žaljeno Srce tolažijo s spokornimi deli in s tem, da devet prvih petkov pobožno prejmejo obhajilo, obljublja Jezus velike milosti, izmed katerih največja je ta, "da ne bodo umrli v nemilosti, ker jim bo njegovo Srce varno zavetje v zadnjem trenutku."

Bine Medved

Junija

Otroci:

Junija je v Minnesoti
rožic mnogo vsepovsodi.
Otroci se že veselijo,
ker šolo kmalu zapustijo

Dosti zopet bode sole
za nas velike in za male,
ko bomo se lovili
in po trateh se podili.

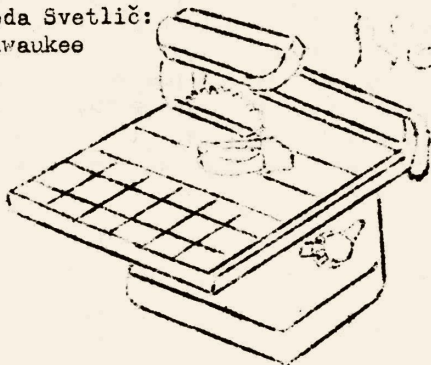
Dosti bo za salo,
malo pa zares
sem in tja igranje,
delo pride vmes.

Kaj pa odrasli?

H koncu sola se zdaj bliza
kol'ko zopet bo doma drobiža!
Jo! Kako si bomo glave zdaj belili,
ko otroke bomo tu in tam lovili.

Jokanje! Pretepanje! Kričanje!
Kakšno skrb imeli bomo zopet zanje.
Oh! Zakaj se šola že zapira,
ko bo zopet toliko prepira!

Breda Svetlič:
Milwaukee

Nata

delavica

Ko smo še bili v italijan-
skih taboriščih, je mojega
očka neprestano morila mi-
sel, kako bo, tako oslavel,
kot je bil, mogel družini
služiti vsakdanji kruh.
Vse mogoče misli so mu ro-

jile po glavi. Ena teh je bila tudi, da si bo za prvi donar kupil stroje za obdelavo lesa. Struženje ga je vedno privlačevalo, dasi nikdar preje ni stružil. V taborišču Barletti si je sicer res izstružil na zasilno urejeni stružnáci še dovolj lep šah ter z njim preigral marsikateri dolg mam-povski večer s prijatelji.

V taborišču Bangoli se je pa pričelo čisto "zares". Večer za večerom sta očka in moj striček Pepo, ležeč na dvonastropnih pogradih modrovala o delavnicah. Eden je imel bolj velikopotezne načrte, kot drugi. Človek bi mislil, da sta najmanj Edisona. Midve z mamicó, sva jih morale neprestano opominjati, naj bosta vendar tiho radi pazne ure. Običajno pa sta jo vlekla še pozno tja v noč, dokler se jima ni jezik od utrujenosti pričel zapletati.

Ko smo prišli v Ameriko, so se očku sile pričele vidno vračati. Okopaval, prekopaval, sadil je teti vrt, tako, da so vsi mislili, da je poklicen vrtnar. Na delavnico in kampovske marnje se ni več spomnil. Delat je šel v tovarno ter zaslужil toliko, da smo - po ameriško seveda - skromno živeli.

Pa ga je nekoč striček Pepo spomnil, kako sta v Italiji gradila tovarne v oblake. Pa sta začela znova. Končno sta ugotovila, da ne bi bilo slabo, ko bi si res omislila lesno obdelovalne stroje - saj tukaj v Ameriki zares niso tako silno dragi. Striček je že kot veter letel v trgovino, nabavil stroje; lesostružnico, žagico za les, vrtalni, gradilni, brusilni stroj in cirkularko. Kako težko sta čakala, da jih tovarni avto pri-pelje. Ni jih bilo in ni... Kaj to pomeni? Čez nekoliko dni pa je prišlo od tvrdke pismo, da nam strojev na obroke ne morejo dati. Zopet je stric ubral pot pot v trgovino, pa so mu tam dejali, da odobravajo njegovo podjetnost - saj taki, da so zgradili Ameriko, toda nekoliko premalo časa pa je vseeno v Ameriki, da bi mu stroje kar tako zaupali. Nič ni pomagalo, moral si je poiskati dobrega prijatelja - slovenskega Amerika nca, ki mu je "stal dober". Stroji so končno res prišli. Kako sta očka in stric iskala od veselja! Mamica pa je nazaupno pogledovala lepe stroje rekoč:

"No, dragocene igrače sta si nabavila. Kaj pa bosta izdelovala?"

Ni ji bilo prav po gođu, da tako razmetujeta težko prisluženi denat. Naš očka pa ne odnaha, kadar začne, stric pa je tudi zaljubljen v mašine. Mamica je morala takoj v trgovino po štrene živo - pisane volne.

"Ali boš volno stružil", je rekla očku.

"Ne, stružil bom glavice."

"In....?"

Očka ji je pokazal osnutek za okrasni obesek za v avto: Slovenca in Slovenko v narodni nošá. Izdelana naj bi bila iz volnenih niti, glavica pa naj bo lesena. Jaz sem kar skakala, tako sta se mi dopadla. Pa je pokazal očka še drug osnutek: Slovensko "lectovo" srce, ki pa naj ne bo lectovo, temveč leseno. Hitro sem se spomnila, da sem doma v očkovi zbirki narodno-obtr

predmetov videla tako živopisano srca.

Striček je med tem časom že montiral stroje, priklopil elektrovode in zabučalo je po hiši, kot bi izbruhnila revolucija. Stroji so tekli,,Še mamiči so se dopadli. In ko je videla, kako odletava les in nastajajo oblike, sta se ji zdela očka in stric Pepo še bolj "künstna", kot sicer.

Očka in mamica sta se koj spravila na delo. Očka jo seveda hotel pokazati mami, kako naj "kroji" obločke, pa se je koj izkažalo, da tükaj ne bo za "basa".

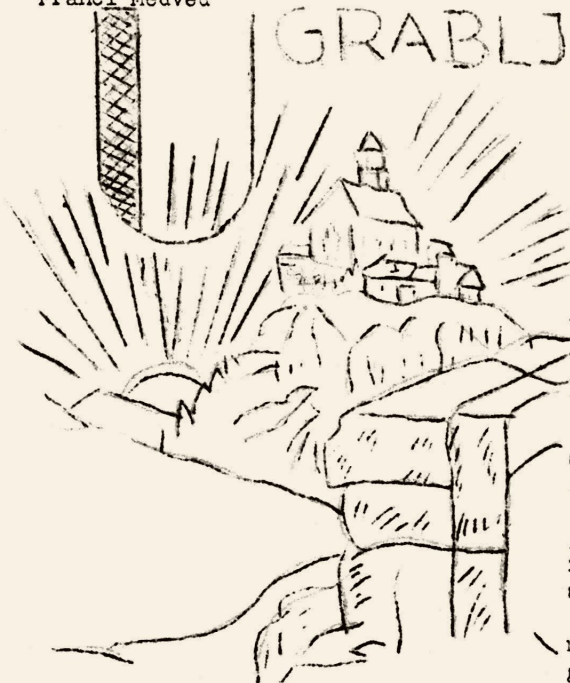
"No, pa bodi še ti foreman", ji je rekel in odšel v klet stružit glavice. Z mano pa sva se usedli in pričeli izdelovati obleke. Ni trajalo dolgo, ko je očka prinesel iz kleti košek glavic, moških in ženskih, vzel barve in čopič in kaj knalů so se lesketale na mizi pobarvane glavice. Očka je še izdelal klobuke, pa šopke in mnogo malenkostů, ki so baje potrebne, da ima taka "narodna noša" videz narodne noše. Ko se je končno lak na glavicah posušil, sva jih z mamico montirali na "kostume" ter vse skupaj obsili na svilone nitiv slovenskih barvah. Joj, kako so se mi zdeli srčkani!

Mamica pa je hitro obrnila pogovor v drugo smer, rekoč očku, naj jih zdaj še zna prodati, če jih je znal narediti. To je pa za mojega očka, ki ni bil trgovec, malo težje, kot kupiti stroje ali izdelati lepe obraske. Pa mu je pomagal slučaj. Prav tiste dni je "Internationalni institut" v Milwaukee pozival novodošle, da razstavijo svoja dela, če jih imajo zvanou "Folk-fairu"-nekakem narodnostnem festivalu. To je vsačoletna prirediteljev, kjer vse narodnostů Milwaukee - pokažejo narodne plesse, pesni, običaje, narodno - obrtne izdelke svojega naroda. Tudi očka je razstavil svoja olja, akvarele in grafike - pa pristavil še lonci - in razstavil tudi naše izdelke: Slovence v narodnih nošah ter na veliko začudenje mamice vse prodal. Sedaj je tudi mamica verjela, da se jih da prodati. In sedaj verjame tudi, da se res dajo prodati vse izdelki, ki jih s stricem napravita v kleti.

Začelo se je na "dobelo". Sedaj lote izdelki bolj hitro iz delavnice, kot sprva, ker imata očka in stric tudi več naročil. Pa tudi nista ostala samo pri onih narodnih nošah. Lepa žgana srca s sloko Bleda in Triglava, pa "lec-

tova srca" in še polno drugih takih okrasnih predmetov "pečemo" sedaj pri nas doma. Tudi midve z manico inava polne roke dela in tega dela ni ravno malo - pa sitnega dela! Kdor bo od čitateljev kdaj videl naše "Slovence", bo sam lahko presodil, koliko ga je.

Franci Medved

GRABLJENI OTROK

Roparji so se vrnili. Ko so zagledali ciganko, so jo najprej vprašali: "Ali si opravila svojo nalogo? Ali imaš otroka?" Starka je pokimala. "No, pa kaj še drugega? To ni dovolj", so nadaljevali razbojniki.

"Imam tudi lep zlat okvir, ki je obložen z demanti in biseri. V njej je bila grofičina slika; veliko je vreden."

Poglavar pravi: "Čez kako tri tedne prodano otroka in okvir." "To bo donarja," pritrди drugi.

Ko vidi ropar, kako zadovoljno se otrok igra z sliko, mu jo vzame iz rok. Mali Henrij je začel bridko jokati. Ko se je ropar naveličal poslušato otroški jāk, je vrnil Henriju sliko. Ta se je pomiril in se zopet smehljaj.

Med roparji je bil tudi neki mladenič, ki so ga roparji pred mnogimi leti ukradli na isti način kot

Henrija. Ta je bil zelo prijazen z malim dečkom in večkrat mu je prinesel igrač. Nekega dne mu je prinesel ovčko, škarje in mnogo pisanega papirja.

Čez teden dni so se roparji žalostni in zaskrbljeni vrnili s svojega potovanja. Izvedeli so, da je župan odločil smrt za tistega, ki je ufrabil Henrija. Dolgo so se med seboj posvetovali in sklenili, da ga bodo obdržali in vzgojili v roparja.

Ubogí otrok je moral ostati v jami leta in leta. Star je bil že sedem let, pa ni poznal drugega, kakor samo zadnji del votline, svetilko, staro roparico, ki se je že tako postarala in polenila, da je samo ležala in se ni umaknila iz jame. Seveda, roparjé je tudi poznal, nikdar pa še ni bil

zunaj. Po votlini pa si tudi ni upal hoditi, ker ga je starka naučila, da se mora bati teme.

Nekoč si je zaželel, pogledati nekoliko po jami, a roparji so mu rekli, da je preveč temno, naj le rajši izrezuje cvetlice iz pisanega papirja.

Nekoga dne je starka trdno zaspala in roparji so odšli po svojem poslu. Mali Henrik je vzel svetilko in rekel sam pri sebi: "Danos pa hočem iti pogledat, kako je tam v temi, tam bom kmalu našel roparje."

In je odšel. Hodnik je bil zelo temen, dolg; mislil je, da nima konca. Prišel je do kraja, kjer sta se združila dva hodnika. Ker ni vedel, po katerem naj bi šel, se je odločil za desni hodnik in šel dalje. Luč pa je svetila zelo slabo in slednjič je ugasnila.

(Dalje prihodnjič)

Mila Vidmar

Na izletu

Težko sem čakala na prvi junij; ta dan je namreč določila naša učiteljica za šolski izlet. Nikdar se mi ni zdelo dopoldne tako dolgo kot ta dan. Počasi so tekle ure, no, pa je le prišel čas kosila.

Po kosilu pa smo se vsi veseli odpeljali z busom k jezeru "Twen Lake". Vozili smo se eno uro. Pri jezeru je bilo prav lepo igrišče, nalašč za otroke. Največ veselja smo imeli z neke vrste drsanjem. Ne vem pravega imena za to napravo. Na eni strani so bile stopnice, vrhu stopnic pa deska, vse iz železa. Vsakdo se je smel dvakrat podrsati. po tej napravi. To je bilo smeha in veselja! Tako dolgo smo prosili našo učiteljico, da se je še ona peljala dvakrat po tej napravi. Igrali smo se tudi z žogo, nato pa smo se spravili nad malo južino. Vsek je imel z seboj kaj sladkega in tudi na pijačo nismo pozabili. Že na Biwabiku smo mislili na žejo in si kupili ameriški "pop". Jaz sem dve dni prej hodila okoli mame, če mi bo dala kakšen cent za izlet. Zjutraj, ko sem šla v šolo, sem mamo spet opomnila in dala mi je 50 ¢, tako, da se vsega nisen porabila. Ko sem prišla domov, me je bolel želodec, kor nisen vajena jesti in piti toliko sladkega.

Nada Medved

(MOJI) BRATCI.

Ko že vidite ta naslov, bi gotovo radi vedeli, koliko jih je in kakšni so. Veste, imam jih kar štiri!

Najstarejši je bolj moder fantič. Časih pravimo, da bo električar, ker ima veliko veselje do elektrike. Sedaj napravlja telefon iz naše v sosedovo hišo, pa ne vem, kako mu bo uspelo. Tě tedno bo v šoli mnogo dela, zato bā moral telefon najbrž malo čakati. Otroci bomo morali napraviti neskončno "dolgo" pot - 100 korakov, če bomo hoteli prijatelju ali prijateljici kaj povedati. Vsega tega bo kriv Franci, ker se tako rad uči in pisateljje že pozno v noč. Bog daj, da bi nekoč postal res tak mož, da bi bil v korist in čast Bogu in narodu.

Drugi bratec je navihani Bino. Sam o sebi pravi, da ima največ dela in da mora opravljati sama "lepa" dela. Krave ima kar on v rokah. Sedaj ko bo treba pasti, ga že tako skrbi, da bo moral ves čas krave vlačiti na "cugelnu", zato je hotel zadnjič v slovenski šoli na vsak način izvleči iz učiteljice, če je greh v nedeljo krave pasti. Pa navsezadnje ni nič izvedel, da bi bilo zanj posebno vrednosti. Kot vidite, rad "kuje" pesnice in to kar mimogrede.

Tretji bratec je pa "zvit" Miro. Je še zelo mlad, šele tretji razred posoca. On je zelo navdušen za "kavboje" in s Krulčevim Francijem sta se zmenila, da bosta "kavboja". Seveda v njegovo opravičila pa moram povedati, da se zanima že zdaj za lepši poklic in v šoli je zadnjič povedal, da bo duhovnik. Bog daj!

Črti bratec pa je Janezek, oni, ki se je že priril do "ta veliko mize", je še majhen in ga imamo vsi najrajši. Janezek je pa tudi že nokaj prestal. Pred enim mesecem je padel tako nesročno z vrha stopnic sosedove hiše, da je obležal na cementnih tleh in smo ga morali poslati v bolnico. Najbrž ga je čuval njegov angel varuh, da se mu ni pripetilo kaj hujšega. Veste, on zna že vse molitvice; tako na uho moram povedati, da je največji ljubljencek naše Miss Mary.

Pripis: (cugel)

Milena Dolenc

VELKAN in

DEČEK

Oče in mati sta prišla k povodnemu možu po otroka. Zahvalila sta se mu za dobroto, ki jima je je storil. Deček se je kar nerad ločil od bi-

sernega gradu pod vodo. Oče in mati pa sta bila v velikih skrbeh, kako bi zadnjič skrila otroka. Mati se je zopet spomnila na dobre vile in z otrokom k njim.

Vilinska kraljica je rekla, da ji ne more več pomagati iz zadrege, ker bi velikan prav gotovo pri njih iskal otroka. Pripravljena pa je bila prsiti palčke, ki stanejo v hišici pod goro.

Kot bi mignil, so bili trije pri visoki gori. Ob strani je bil vhod, skrit tako dobro, da ga nihče ne more najti. V gori je bil grad dobrih palčkov.

Vila je prva stopila in povedala poglavarju željo žalostne matere. Takoj je sprejel otroka, vila pa je odšla z materjo in izginila.

Poglavar je razkazal dečku grad, takoga še ni videl v življenju. Stene so bile zlate in okrašene z biseri. Oprava se tudi vsa lesketala. Peljal ga je v sobico, v kateri so stale krasno, majhne posteljice. Tu mu je pokazal prenočišče. V kuhinji se je sukal kuharček, ki je pripravljaval večerjo; v roki je držal veliko kuhalnico in večkrat pomešal z njo. Tudi drugi palčki so imeli kar dovolj dela. Eden je pripravljaval mizo, drugi se unival; delal je v rudniku, kjer so kopali zlato. Tretji je sedel na stolčku in bral. Dečka so povabili k mizi in mu stregli. Po večerji so se pogovarjali o velikanu. Poglavar ga je opozoril, naj ne hodi ven, dobro je bilo, da otrok ni vedel ne za vhod, pa tudi ne za izhod. Sladko je zaspal pri dobrih palčkih.

Drugo jutro so šli palčki na delo, le kuhar je ostal doma. Deček je pridno pomagal pri kuhi in mu ni bilo prav nič dolgčas po domu.

Kmalu pa zaslišita strašen tresk in ropot. Kuhar je pogledal skozi skrivno okno ter videl velikana, ki je ravno plezal po strmih skalah. Kuhar in deček sta se stisnila drug k drugemu ter čakala.

Velikan je hotel udreti v grad, pa ni pomislil, da je on višji nego vhod. To pot je zelo težko izvohal dečkovo skrivališče in ves besen je hotel skozi vrata. Z vso silo se butnil v skalnata vrata, a je padel mrtev na tla, zlomil si je vrat.

Kmalu so prišli palčki z dela. Ko so zagledali na tleh mrtvega velikana, so hiteli v grad ter zavpili: "Velikan je mrtev, rešen si deček!"

je mrtev, rešen si deček! "

Takoj so obdarili dečka ter ga odpeljali priti domu. Deček se jim je zahvaljeval ter se težko poslovil od njih.

Kmalu so bili blizu doma, pokazali so mu pot ter odhiteli nazaj proti gradu.

Oče in mati sta bila zelo vesela, a hista vedela, kako bi se zahvalila dobrim palčkom ter vsem drugim, ki so pomagali rešati otroka.

Dolgo časa so še živeli skupaj in niso pozabili svojih dobrotnikov.

K O N E C

Rev. Bukale Jože S.J.

Cin cin, cin...

Zapel je danes minnesotski zvon
boječe, tiho z lin;
a jutri bo junaško udaril v bron
bim bom, bim bom, bim bom.

Jaz ga bom slišal semkaj v Indijo,
tako glasan bo,
kot da vsa vaša srca v njem bijo,
donel čez moje plan bo.

Zadoni nam prek širne Minnesote,
bim bom, bim bom, bim bom,
odkrivaj rodno zemljice krasote,
prinašaj božjo srečo v dom!

Ivanka Krulc

"KORAJŽA"

Naš junak Miro se je vozil s kolesom po cesti. Zapazil je, da se plazi za njim zelena kača, a se nã posebno zmenil zanjo. Ko se je še nekaj časa vozil, je zopet pogledal nazaj in videl, da se kača še vedno vleče za njim. Urno se je obrnil s kolesom in jo povozil čez gobček.

Ko je videl, da se kača ni več premaknila, je vzel dva kamna, jo še enkrat pobil in obesil na kolo. Potem pa hitro naprej! Klical je otroke skupaj, da bi prišli pogledat kačo in kmalu nas je bilo vse polno okoli njega. Izpraševali smo ga, kako je naredil s kačo in občudovali njegov pogum. Potem pa je rekel, da jo morajo videti še njegovi domači. Ustavil se je pred hišo in jih klical, naj vendar pogledajo, kaj vozi.

Vsi so pritekli von in mislili, kakšno kačo je povozil. V svoji

domišljiji je rekel Miro, da ga je kača gotovo hotela usekati, pa k sreči jo je pokončal. Njegov brat Franci je pogledal kačo in ga potolažil ter mu svetoval, naj v prihodnje pusti take kače le kar pri življenju, ker niso strupene.

Miro jo je zakopal v jamo pri hiši, sa, pri sebi pa je mislil: "Korajža pa le volja"!

Anica Krulc

o JANEZKU, TELIČKU IN "KARI"

Vidmarjev triletni Janezek je že ves teden čakal, da bodo tudi pri njih dobili telička kakor pri Medvedovih. Janezek je vrstnik Medvedovega najmlajšega z istim imenom.

Vedno je spraševal mamo, če že imajo telička, a je vselej dobil odgovor: "ne!" Malo ga je že jezilo in se je kar sam s seboj kregal tam pred hlevom.

Ko je videl, da vse nič ne pomaga, jo je mahnil v garažo pogledat kaj dela avto. Joj, pa avta ni bilo notra, ker se je ata peljal na delo. Na vos glas je začel jokati, da ga je prišla mama iskat in ga nesla spat.

To je ponavljal ves teden. Tako, ko je mama šla izpred njegovih oči, jo je mahnil proti garaži in jokal.

Včeraj pa je bil ves iz sebe, ko je vendar enkrat pričakal telička, zato je opustil jok v garaži. Zvečer, ko je prišel ata z dela, je na vso moč stekel k njemu in mu povedal, da imajo telička in naj ga hitro pelje s karo. Mislil je, da bi se tudi teliček rad vozil kakor on, zato je brž pripomnil, da mora tudi njega peljati. Ata mu sicer tega ni ustregel, a bil je vseeno vesel, ker je imel doma telička in karo.

Anica Krulc

OVČIČKU

Po nebu neboj ovčice tava,
ej, to je veselje, ko sončku nagajajo,
Okrog njega venomer razgrajajo
in zemljica brez žarkov ostane sanjava.

Striček sonček z njimi se igra,
a slednjič se le naveliča poskakovanja.
Poglejte, že ovčice razganja
in zasveti se zemljica biserna.

Marija Kosem

Ukradena Marija

Še bomo častili Marijo na tem mostu, molili pa bomo tudi za nesrečnika,
ki je ukradel Marijo, naj mu omehča trdo srce ter nan vrne kip. Če smo pa
zaslužili to kazen, jo bomo pa prosili, naj nan odpusti in se zopet povrne
med nas.

Ljudstvo je bilo ob tej novici vse preplašeno. Vendar so prišli
vaščani zvečer k šmarnični pobožnosti še v večjem številu. Po končanih
petih litanijah je najstarejši mož zmolil še en Očenaš za izgubljeno dušo,
ki je ukradla kip. Tiho ihtenje se je čulo med molitvijo. S pesnijo
"Je angel Gospodov" so odšli domov.

Minilo je leto, prišel je zopet mesec maj, a Marije ni bilo še
nazaj. Molitev pobožnih vaščanov se je še dan za dnevno dvigala za trdosrčneža,
ki se mu srce še ni otajalo, da bi bil popravil strašni zločin. "Spomni se
o premila Devica Marija, da še nikdar ni bilo slišati!.....Ta molitev se je
razlegala že tretje leto pri šmarnični pobožnosti v kapelici na hribu.

Že četrtič sta se pripravljali Darinka in Anica, da bosta krasili
kapelico za mesec maj. Hiteli sta, da bosta še o pravem času opravili vse
potrebno. "Anica, kaj je pa to, ali vidiš?"

Pred kapelico je stal velik kip Matere božje, prav tisti, ki je izginil
pred leti. Ne daloč od njega pa je bila globoka jama, kamor je nesrečnež
skril kip. Deklici sta hiteli najprej v župnišče, da povesta veselo novico
gospodu župniku. Takoj se je raznesla vest po vasi in gospod župnik je
prišel zvečer h kapelici in blagoslovil na novo kip, ki so ga ljudje okrasili
kolikor so najlepšo mogli.

Fantje so napravili nosila in zvečer se je pomikala procesija vernikov proti kapelici. Vsa vas je bila vesela te slovesnosti. Otroci v belih oblekah, Marijina družba-vas je gledalo, kako bi čim svečaneje proslavili vrnitev ljube Gospe v našo vas.

(Resničen dogodek iz domovine (1. 1945 - 1949.))

Pismo iz Indije

DRAGI MOJI MALI PRIJATELJI!

Sam ne vem, kdaj se mi je zapisalo "mali" ko vendar vem, da ste vsaj nekateri že veliki. Menda sem mislil zapisati "mladi"---to bi pa že držalo, kaj ne in "prijatelji" tudi, saj mi piše vaša učiteljica, da ste kar pridni in da vas zanimajo celo misijoni!!!

"Gronska strola" sem rekel, tu pa treba pljuniti v roke (če pljuvati ni lopo), pa napisati kaj zanimivega mojim slovenskim menesotskim fantičem in dekličem.....

Ne bom vam razlagel, kaj pomeni beseda "misijoni" "misijonar", ker vem, da vam je že vaša gdč. Lojzka vse prav lepo razložila. - V potrdilo njenih besed naj vam podam samo nekaj slik iz Bengalije, kakor jo vidim na lastne oči, v upanju da se bo vaše zanimanje za misijono potrojilo, če ne početve-rilo.

Stanujem v Seramporu, ki štoje okoli 35,000 prebivalcev in leži nekako v srcu Bengalije, ki pomeni za Indijo to, kar Minnesota za U S A !! Če boste našli na zemljevidu veliko mesto Calcutta (5,000.000 preb...), boste verjetno našli kakih 13 milj na sever ob reki Ganges (indijski Missisipi-Missouri) naš mali Serampore. Pod našo hišo se lono pretaka pretaka Ganges-svota reka po kateri pihajo mali parniki, se sprhajajo jadrnice in švigajo urne ribiške ladvice, ob obrežju pa čofota-jo otroci po vodi. Na večer se na obeh straneh reke prižgo neštevilne luči, tako, da me ta kraj nočno spominja Benetk.

Ob obtežju se pripote kakor gnezda najhne štirivogelne hišice, kjer najdete po enoga starejšega možaka, ki bere iz neke knjige ali pa dromlje ob vznožju lesenega ali kamnitega kipa.- Zdaj pa pozor, da vam moji mladi rojaki, ne vzame sapa. Iz ene kajbico gleda nate rjavo pobarvan bobast malik s poševnimi očni, sode s prekrižanini nogami in pihajoč na

vso moč v piščalko. Grd jo pa tako kot sam tisti.. Bog nas varuj. Pa ti pride zdaj stara ženica, zdaj mlad pobič in se priklanjata pred tisto grdo spako, proseč jo, kaj jaz vem kaj, v upanju, da jina bo tisti kos lesa ali ilovice vrnil zdravja ali nametal denarja itd..

Spot drug je boginja Kali dviga svojih dvajset rok v zrak, pred katero poganski čarovnik stoka neke čudne molitve ali pa poje tako, da te začne ščipati po trebuhu. Med tem pa se v vodi, ki je strašno umazana, pere na tisoče in tisoče ljudi v slepi veri, da jim Ganges izniče njih duševno revščino, njih zločine in hudobna dela. Vodo pijejo, jo nosijo domov svojim otrokom. Včeraj je poginil velik bivol blizu naše hiše. Zvečer so prišli občinski možje, da bi ga odpeljali zakopat, pa se jim je zdel menda pretežak, zato so ga kratko malo zvalili v reko. Malo bo "dišalo" po reki navzdol, pa nič ne de, pogani bodo vodo pili naprej in ubožci bodo umirali za tifusom in kolero in kaj vem za čem vse! Ubožci kaj ne? Usmiljenja so vredni in pomagati jim je treba! Saj se dade dopovedati, pa ni človeka, da bi jih lepo poučil jim dopovedal, kaj naj napravijo, da se izkopljejo iz močvare nevednosti. Ali ni zares božje delo, če jim kdo roko poda, da ti ubogi slepci najdejo iz teme "luči", da spoznajo le onega pravega Boga Ljubezni in onega Odrešenika Jezusa! Kakó bi bili srečni.. Jezus išče apostolov.. Takih, ki mu bi pomagali nositi luč resnice in prižigati planen ljubezni v ubožna srca....

Ali nu hočete pomagati? Vi mladi Slovenci in Slovenke iz Minnesote? Jezusu, ki je skrit in trpi v vaših indijskih brateh in sestricah? Z namenom da bi bila tudi njih mlada leta lepa in brezskrbna kakor so vaša? Pomislite da oni prav tako hropenijo po sreči, kakor vi in imajo prav tako pravico, da jo dosežejo, kakor vi... Ali naj bodo obsojeni v večno izgnanstvo in revščino, namesto, da bi z vami nekoč veselo zarajali in se igrali tam po nebeških tratah v senci angelskih kril..

Na pomoč, na pomoč, na pomoč.....!!!!!!!

Ker pa poznam dobro vaša srca, saj ni dolgo, kar sem bral, da je mnogo otrok iz Amerike prineslo svoj "pocketmoney" gospodu Prezidentu za sostra-dane indijske otroke in da so se navdušeno odzvali klicu sv. Očeta za zapušče-no in osirotelo mladino po svetu, zato vem, da boste poslušali tale moj ubogi poziv, ki je v imenu slov. misijonarjev naslovljen naravnost na vas:

Slovenska mladina iz Minnesote,

za bengalsko mladino.....!!!! Dve prošnji na vas...!!

1.) Naši misijonarji, ki govorijo slovenski in angleški, kakor vi (pa še bengalski po vrhu) že dolgo šelijo dobiti svoj samostojni slov. misijon, to je: svojega domačega predstojnika, svoje določeno zaokroženo ozemlje in s tem svoje lastno upravo in gospodarstvo. Če se to zgodi, potem ne bo treba večodreči gostoljubja kakomu našemu zdravniku ali zdravnici, ki so junaško ponudi za delo v bengalskem misijonu, kakor se je na žalost že zgodilo.

Vi pa nam morete pomagati! Zares ne pretiravam. Naša sanostojnost je v božjih rokah, vi pa jo lahko iz božjih rok izprosimo s svojimi molitvami in žrtvami, s tem, da radi prebirate misijonske liste, molite rožni venec. Najpogumnejši med vami pa bodo skozi ves mesec v ta namen junaško vstajali k sv. obhajilu. Zato kar težko že čakam, kdaj bo pripel sarkaj v Indijo "Minnesotski zvon", da bom zvedel, kako delajo moji oz. naši mladi prijatelji in, da ga pokažem tudi vsem našim misijonarjem, kaj delate, kako živite, kakšne igre igrate, kaj dela vaš očka in če imate še vsi svoje zlate manjce in še sto drugih stvari...

2.) Slišim tudi, da sre A morikanci navdušeni filatelisti! Jaz sem tudi! O.K. Jaz in moji sobratje zbiramo znamke, pa ne zase, marveč za naš misijon. Ko naberejo že cele škrnicelje znamk izberejo lepše med njimi, jih sortirano, napravimo zanimive zbirke in jih spravimo v promet. Zanimiv business, kaj? Z izkupičkom oblačimo ubogega Jezusa, ki je skrit v indijskih ubožcih in sirotah....

A li bi se našel kateri med vami, ki ima malo poguma in podjetnosti in začne ta "sveti business" za Boga in za duše????? Ni treba drugega kakor prositi vašega dobrega očka ali skrbno manjco, da vam dovolita vzeti znamko s pisem in kart. Včasih bo treba nadlegovati tudi vaše tete in strice na podoben način, če jim lopo razložite svoje želje, vam bodo gotovo velikuodušno dovolili, sem prepričan. Prav tako so velikoga pomena rabljene božične voščilnice... Ali smem upati????

Pri nabiranju znamk pa bodite previdni, da ne natrgate robu pri znamkah, ker so znamkarska pravila zelo natančna! V ostalom vas bo že gdč. učiteljica poučila, kako in kaj in pa g. Dolšina, saj sta oba že dolgo zvesta in navdušena misijonarja, ali pa se obrnite kar naravnost na domačega g. župnika za misijonska pojasnila.....

Tako zdaj pa na delo! Inne pozabite pisati kaj zanimivega, angleško ali slovensko, je važno! Bog vas blagoslovi in vse vaše ljubo domačo.

Tisoč pozdravov iz Indijo Vaš
Rev. Jožo Cukalo S. J.

Vilka Bajda

Je nekaj za kratki čas.

V našem listu ste že časih brali o različnih Janezih, tudi pri nas imamo Janezka in o njem bom povedala nekaj.

Pet let je star in hodi v Ameriški otroški vrtec. Popoldne prihaja tudi v našo slovensko šolo. Tu sedimo vsi okoli mize. Naš fantič sedi najrajši zraven učiteljice, zlasti takrat, kadar pišejo, da mu pomaga. Janezka nihče ne sili k učenju, ker je še majhen, a sam hoče že pisati in silno je vesel, kadar dobi "10", to je najboljši rod v tej šoli.

Nekega dne je prišel Janezek v šolo z novim svinčnikom in ga hitro pokazal učiteljici, rekoč: "Nov svinčnik sem kupil, 5¢ volja, lejte!" Učiteljica pa mu je rekla: "Janezek, za 5¢ bi bil moral dobiti dva svinčnika."

"Saj jih ne rabim, se moško odreže naš mali."

Dolgo časa ni mogel Janezek izgovoriti "r". Če je pisal, se je to posebno poznalo. Ko je učiteljica narekovala besedo "ros", je stalo v njegovem zvočku "les". Nekoga dne pa se mu je kar posvetilo in Janezek že dobro reče: riba, res, prav i. t. d.

Zdaj pa je naš pobitč bolan. Ves truden je prišel nekega dne iz šole, takoj je šel v posteljo. Mama je ugotovilo, da iam koze ali norice. Pa še v postelji se večkrat spomni na šolo in mi naroča pozdrave za učiteljico in za sošolce. Pršden jih bodo vsi ti brali, bo pa Janezek že priskakal v šolo.

Broda Svetliš:
Milwaukee

"HOLY HILL"

Kakih trideset milj severozahodno od mesta Milwaukee se vzpenja Nad wisconsinskim gričevjem grič - Holy Hill alá kot mu tukajšnji Slovenci pravijo kar Sveta gora ali pa še celo Šmarna gora. Ni visok - leži 1500 čevljev nad mersko gladino - pa je z njoga prav lep razgled po šarnem Wisconsinu, polnem gozdičkov, kmetij in jezerc. Na tem griču so si postavili o. karmeličani samostan z veliko cerkvijo, posvečeno Mariji, Pomčnici kristjanov. Na "dan dela" - Labor Day - imajo tukajšnji Slovenci običaj poromati na ta sveti kraj.

Lansko leto sta nas tukajšnji slovenski Amerikanec in njegova soproga povabila, naj se z njihovim avtom podamo na božje pot. Seveda smo bili prijazno ponudbe zelo veseli, saj smo Slovenci te vrste ljudje,

da smo prav radi v prosti naravi, daloč od bučnih volanost. Zgedaj zjutraj smo se odpeljali v severozahodni smeri iz mesta. Lep, sončen dan se nam je obetal. Bili smo izredno dobro razpoloženi, saj smo šli na prvi dalji izlet v Ameriki. Avto je drsel po lepi, asfaltirani cesti, mimo žitnih polj, pašnikov in lepih kmetij. Pokrajina je posajena z malimi grički, podobna našim slovenskim goricam - le, da tu oko zastonj išče vinske loze. Po približno enourni prijetni vožnji smo na levi strani ugledali dva mogočna cerkvena zvonika, vitka in temna, ki sta kraljevala nad okolico.
(Dalje prihodnjič)

Iz urednikove vreče.

Drago, Marija in Metka Hren iz North Chicago pišejo naši slovenski učiteljici, da jim zelo ugaja Minn. Zvon. Drago piše, da je bil na šolskem izletu v Chicagi, kjer je po šestih letih zopet jezdil konja, to pot v Lincoln parku. Lepo pozdravljajo vse, ki sodelujejo pri Minn. Zvonu. Naša slovenska šola vrača pozdrave, učiteljica je odpisala vsem štirim. Drago, zelo nas bo veselilo, če boš prihodnjič kaj napisal za naš list.

V današnji številki se je oglasila z daljšim, zelo zanimivim sestavkom naša marljiva Breda Svetličeva. Po vsem, kar je napisala o njihovi delavnici, spoznamo, da mora biti pri Svetličevih v Milwaukee zelo lepo.

Izvedeli smo, da je prišel iz Tota v New York Simonček Kregar s svojimi starši. Menda zna zelo lepo risati; oglasi se nam kaj.

Rešitev ugank v avgustovi številki.

S 5. številko Minn. Zvona so bili nekateri zadovoljni, ker je njena oblika lepša. Boljši stroj - papir. - vse to ponaga. Kdo jo je razmnožil, je pa tajnost. Hvala mu!

*****-*****-*****-*****-

"Minnesotski Zvon" izdaja slov. mladina na Gilbertu in Pinevillu.-

Ureja in riše : Franci Medved

Tipka : Marjan Kosem